

Column

Mediacratie

Het waren mooie tijden voor liefhebbers van politieke soap opera, met de gebeurtenissen rondom de Utrechtse burgemeester Wolfsen en zijn omgang met de Utrechtse media. Naast de grote woorden over aantasting van de persvrijheid die over tafelingen viel mij vooral de enorme oenigheid op van een politicus die denkt een onwelgevallige publicatie tegen te kunnen houden door het plegen van wat telefoontjes. Als oud-Kamerlid zou de man toch beter moeten weten.

De relatie tussen journalisten en politici in Den Haag is regelmatig onderwerp van discussie, zowel in Haagse kringen als daarbuiten. Het is een relatie van totale wederzijdse afhankelijkheid: politici kunnen niet zonder journalisten als intermediair tussen henzelf en de kiezer, en parlementair journalisten hebben geen werk zonder politieke dadendrang. Afstand houden is simpelweg geen optie. Het leidt tot innige maar complexe verhoudingen onder de Haagse kaasstolp, waarbij de vraag wie macht heeft over wie vooral wordt bepaald door het perspectief van waaruit je kijkt.

Mij is altijd opgevallen dat de relatie op één punt heel ongelijk en daarmee ook oneerlijk is: journalisten kunnen zeggen en schrijven over politici wat ze willen, maar politici kunnen nooit zeggen wat ze van journalisten en hun werk vinden. Dat is een ongelijkheid die niet goed wordt gemaakt door journalisten die zeggen kritisch naar zichzelf te kijken, een krantenombudsman aanstellen of wijzen naar de Raad voor de Journalistiek. De media als de controle op de macht, zo zien ze zichzelf altijd graag, maar het probleem blijft: wie controleert de controleur?

De burger kan dat niet, die weet niet wat er speelt. En de politicus kan het ook niet. Feit is dat een politicus altijd opgewekt en schijnheilig de loftrompet moet steken over 'de waakhond van onze democratie', want ieder kritisch geluid in het openbaar is politieke zelfmoord. Misschien dat Wolfsen dit in de relatieve luwte van het Utrechtse burgemeesterschap even vergeten was. Misschien dacht hij dat de verhoudingen op lokaal niveau anders liggen dan op de overvolle vierkante kilometer van het Binnenhof. Of misschien hoopte hij gewoon de verhoudingen eindelijk eens recht te kunnen zetten. Ik begrijp dat wel, maar gelukkig werkt het niet zo.

Reageren? Klaartje.Peters@rePublic.nl

Klaartje Peters (40) is zelfstandig onderzoeker en publicist

De camera's zijn
continue op
Marokkanen
gericht